

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Dariny Michalkovej, JUDr. Evy Barcajovej, JUDr. Anny Elexovej a Prof. JUDr. Petra Blaha, CSc., v disciplinárnej veci proti JUDr. [REDAKOVANÉ] sudcovi Okresného súdu [REDAKOVANÉ] o odvolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu č.k. 1 Ds 13/04-99 zo dňa 9. septembra 2005 takto

rozhodol:

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. sa odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **z a m i e t a .**

Odôvodnenie:

Prvostupňový disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím oslobodil sudcu Okresného súdu [REDAKOVANÉ] JUDr. [REDAKOVANÉ] spod návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 14. mája 2004 na začatie disciplinárneho konania za disciplinárne previnenia, ktorých sa mal dopustiť

podľa bodu 1/ tým, že vo veci vedenej na Okresnom súde [REDAKOVANÉ] pod sp.zn. 37 Er 1386/03 napriek oznámeniu povinného zo dňa 24.2.2004 o existencii ďalších skutočností, pre ktoré je sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nepostupoval v súlade s ustanovením § 15a a § 16 O.s.p. a vec nepredložil Krajskému

súd v Košiciach na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O.s.p., vo veci konal ďalej a dňa 8.3.2004 vydal v označenej veci uznesenie č.k. Er 1386/03-39, ktorým súd zamietol námietky povinného proti exekúcii

a podľa bodu 2/ tým, že oznámenie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený sudca JUDr. [REDAKOVANÉ], podané Okresnému súdu [REDAKOVANÉ] k tej istej spisovej značke dňa 3.12.2003 povinným, predložil JUDr. [REDAKOVANÉ] Krajskému súdu v Košiciach až dňa 17.12.2003, teda po lehote ustanovenej v § 16 ods. 1 O.s.p.,

čím mal naplniť pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ a b/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej iba zákon č. 385/2000 Z.z.), a preto navrhol uznať JUDr. Dušana Kána vinným zo spáchania **závažného disciplinárneho previnenia** podľa uvedených zákonných ustanovení a uložiť mu disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b/ citovaného zákona – zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie troch mesiacov.

Podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia disciplinárny súd po zrušení predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia odvolacím disciplinárnym súdom dňa 25.2.2005 rozhodnutím sp.zn. 1 Dso 14/2004 vec opätovne prejednal a po vylúčení svedkýň JUDr. [REDAKOVANÉ] a JUDr. [REDAKOVANÉ] oboznámení sa s obsahom spisu Okresného súdu Košice II 37 Er 1386/2003, zápisom o prevzatí spisov agendy 37 Er zo dňa 5.12.2003, fotokópiou poznámkovej časti registra Er Okresného súdu Košice II, týkajúceho sa spisu 37 Er 1386/2003, ako aj spisu 8 Ds 6/02, vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu sp.zn. 1 Dso 14/2004 dospel k záveru, že sa sudca závažného disciplinárneho previnenia podľa návrhu navrhovateľa **nedopustil**, preto bolo potrebné sudcu spod tohto návrhu podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. **oslobodiť**.

Svoj záver o bode 1/ návrhu oprel I. stupňový disciplinárny senát o zistenia vychádzajúce predovšetkým z výpovede sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] na ústnom pojednávaní disciplinárneho súdu, podľa ktorej vec opakovane nepredložil Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o námietke zaujatosti v domnienke, že podanie síce obsahuje aj odlišné dôvody námietok, vychádzajúce však opäť len z domnienok a subjektívnych pocitov, prečo práve ich považoval za opakujúce sa námietky. Súčasne sudca poukázal na to, že tieto ďalšie námietky neboli adresované ani Okresnému súdu Košice II, ale priamo Krajskému súdu

v Košiciach. Presvedčenie, že postupuje v súlade s § 15a ods. 4 O.s.p. nadobudol najmä z poslednej vety predposledného odseku podania, v ktorom povinný opakovane uvádzal, že vzhľadom na doterajšie konanie JUDr. [REDAKOVANÉ] v predmetnej veci sa povinný domnieva, že sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] prechováva priateľský vzťah k oprávnenému, resp. zjavne nepriateľský vzťah k povinnému. Podľa presvedčenia sudcu sa jednalo o totožné tvrdenia ako v námietkach zaujatosti zo dňa 3.12.2003.

Uvedené zistenie tak dalo podklad pre záver súdu, že nebola naplnená subjektívna stránka zavinenia sudcu ako vo forme úmyslu, tak ani nedbanlivosti. Za závažné disciplinárne previnenie je totiž možné považovať iba zavinené konanie, pričom zavinenie je vnútorný, psychický stav disciplinárne obvineného sudcu k skutkovým zložkám daného disciplinárneho previnenia. V danom prípade v súvislosti s konaním označeným v bode 1. návrhu na začatie disciplinárneho konania nebolo preukázané, že by bola naplnená vôľová zložka zavinenia vo forme úmyselného zavinenia, t. j. chcenia spôsobiť porušenie procesných predpisov, resp. pri vedomej nedbanlivosti spoliehanie bez primeraných dôvodov na to, že k porušeniu procesných predpisov nedôjde.

Ohľadne bodu 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania prvostupňový disciplinárny senát po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia odvolacím senátom vykonal dokazovanie na preverenie obrany disciplinárne obvineného sudcu na okolnosti, aký bol obeh spisu 37 Er 1386/2003. Z výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] podpredsedu Okresného súdu [REDAKOVANÉ], svedkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] svedkyne JUDr. [REDAKOVANÉ] právnej zástupkyne povinného, svedkyne [REDAKOVANÉ] asistentky senátu na oddelení Er v roku 2003, zistil, že námietka zaujatosti vznesená povinným vo veci 37 Er 1386/2003 bola doručená okresnému súdu 3.12.2003, teda bezprostredne po zmene rozvrhu práce, v zmysle ktorej sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] prevzal 600 spisov agendy E Okresného súdu [REDAKOVANÉ]. O tom, že bola vznesená námietka zaujatosti sa sudca objektívne dozvedel 9.12.2003 v súvislosti so žiadosťou zástupkyne povinného o nahliadnutie do spisu. Vtedy zistil, čo bolo aj namietané „v skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený sudca JUDr. [REDAKOVANÉ]“, že na poverení súdneho exekútora zo dňa 27.11.2003 sa uvádzalo jeho meno, hoci toto poverenie vydala JUDr. [REDAKOVANÉ] a on bol na oddelenie E zaradený len od 1.12.2003. Požiadal preto podpredsedu okresného súdu o zabezpečenie nápravy expedovaním poverenia s menom sudcu, ktorý skutočne poverenie pre súdneho exekútora vydal. Z vykonaného dokazovania

vyplývalo, že opravené poverenie bolo expedované účastníkom dňa 12.12.2003 a podľa predkladacej správy bol spis Krajskému súdu v Košiciach za účelom rozhodnutia o námietke zaujatosti predložený sudcom dňa 17.12.2003.

Takto vykonaným dokazovaním bola podľa disciplinárneho senátu prvého stupňa potvrdená obrana sudcu, že nebolo možné fyzicky stihnúť 10-dňovú lehotu stanovenú v § 16 ods. 1 O.s.p. na predloženie veci na rozhodnutie nadriadenému súdu o námietke zaujatosti a súčasne nebola vyvrátená obrana sudcu, že po vykonaní opravy v poverení v najkratšej možnej lehote predložil spis nadriadenému súdu.

Ani v tomto prípade tak podľa disciplinárneho senátu prvého stupňa nebola naplnená subjektívna stránka zodpovednosti sudcu za porušenie povinnosti sudcu vo forme ako úmyselného ani nedbanlivostného zavinenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie minister spravodlivosti, pretože nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového disciplinárneho senátu týkajúcou sa skutku v bode 1/ návrhu o **nepreukázaní** naplnenia vôľovej zložky zavinenia vo forme úmyselného zavinenia, t. j. **chcenia spôsobiť porušenie procesných predpisov, resp. pri vedomej nedbanlivosti spoliehanie sa bez primeraných dôvodov na to, že k porušeniu procesných predpisov nedôjde.**

Taktiež sa nestotožnil s konštatovaním prvostupňového disciplinárneho senátu, že ani v prípade skutku v bode 2/ návrhu nebola naplnená subjektívna stránka zodpovednosti sudcu za porušenie povinnosti sudcu vo forme ako úmyselného ani nedbanlivostného zavinenia.

Uvedené odôvodnil tým, že dôvody námietok zaujatosti uplatnených dňa 3.12.2003 a dňa 24.2.2005 boli úplne rozdielne, preto nemôže obstať názor zhodný s tvrdením sudcu, že najmä na základe poslednej vety druhého podania ide v podstate o tie isté skutočnosti. Taktiež vykonané dokazovanie ohľadne skutku v bode 2/ preukazuje, že sudca mal možnosť stihnúť zákonnú 10-dňovú lehotu na predloženie spisu Krajskému súdu v Košiciach.

Uvedené postupy sudcu, ktoré nerešpektuje platné právne predpisy, závažným spôsobom narušuje dôveru verejnosti v súdnu moc a ohrozuje vo výraznej miere autoritu

súdnicstva, a preto žiadal odvolací disciplinárny senát aby zrušil I. stupňové rozhodnutie a rozhodol v zmysle návrhu.

Sudca vo vyjadrení k podanému odvolaniu zotrval na svojich prednesoch, v zmysle ktorých žiadal zamietnuť odvolanie ako neopodstatnené.

Odvolací disciplinárny senát na ústnom pojednávaní dňa 9. októbra 2006 posúdil podané odvolanie a po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2/ návrhu odvolací disciplinárny senát sa stotožnil so záverom prvostupňového disciplinárneho súdu, že až po vykonaní expedovania opraveného poverenia bola daná možnosť sudcovi splniť povinnosť predložiť spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o námietke. Podľa kalendára platného v uvedenom období, deň 12.12.2003 bol piatok a teda pre dodržanie zákonom stanovenej 10-dňovej lehoty bolo potrebné vykonať úkon sudcom alebo ešte v ten istý deň alebo v nasledujúci pracovný deň, v pondelok 15.12.2003, ktorý bol zároveň posledným dňom zákonnej lehoty. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sudca dňa 5.12.2003 fyzicky prevzal 600 spisov agendy E, voči ktorým prevzal súčasne rovnakú povinnosť konať tak, aby nedošlo k zbytočným priet'ahom alebo prípadne márnemu uplynutiu lehoty. Podstatným preto bolo, či za daného stavu bol oprávnený predpoklad, že nebolo žiadnej prekážky, aby sudca sledoval obeh tohto spisu odo dňa podania námietok, t. j. od 3.12.2003, alebo posudzovať reálnosť a správnosť jeho činnosti od momentu, kedy sa s predmetným podaním o námietkach oboznámil, a či konal tak, aby zákonom uloženú lehotu 10 dní dodržal.

Odvolací súd v tomto smere dospel rovnako ako disciplinárny senát prvého stupňa k záveru, že práve na základe zistených objektívnych skutočností – prevzatie 600 spisov a závažného administratívneho pochybenia nezavineného sudcom, pokiaľ sudca predložil spis krajskému súdu v najkratšej možnej lehote, v stredu 17.12.2003, t. j. dva dni po uplynutí zákonnej lehoty, nebola u sudcu naplnená vôľová zložka zavinenia vo forme úmyslu porušiť povinnosť sudcu. Existujúce objektívne dôvody naopak podľa názoru odvolacieho senátu bolo nutné považovať ako primerané dôvody spoliehať sa, že k porušeniu procesných predpisov nedôjde.

Odvolačí disciplinárny súd sa stotožnil aj s právnym názorom prvostupňového disciplinárneho súdu, že námietka zaujatosti zo dňa 25.2.2004 obsahovala aj také skutočnosti, z ktorých mohol sudca (pri nie celkom náležitom oboznamovaní sa s podaním) dospieť k záveru, že ide o tie isté skutočnosti aké obsahuje predchádzajúce podanie z 3.12.2003. Preto napriek uvádzaným novým skutočnostiam nebolo možné obranu sudcu o podobnosti s predchádzajúcou námietkou považovať za vylúčenú.

Preto podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu nebolo preukázané ani v tomto bode návrhu, že ide o zavinené nesplnenie povinnosti, ani o zavinené porušenie povinnosti sudcu, pretože ako bolo uvedené, sudca, po vrátení spisu z nadriadeného súdu a oboznámení sa s jeho obsahom, ktorého súčasťou boli aj námietky z 25.2.2004, nekonal v dôsledku domnienky, že sa jedná o opakujúce sa námietky.

Z podaní navrhovateľa možno dospieť k záveru, že skutok sudcu v bode 1/ návrhu považoval za správanie vzbudzujúce oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu. Aby však určité správanie bolo *možné za takéto považovať*, musí byť oprávnená pochybnosť z jeho charakteru nezvratná.

Napriek tomu, že podľa obsahu domnienka o opakovaných námietkach svedčila skôr o nedostatočne venovanej pozornosti tomuto podaniu a z toho potom vyplývajúci nesprávny postup, resp. nečinnosť, uvedené pochybenie aj podľa odvolacieho disciplinárneho senátu nielen samé osebe, ale aj v dôsledku zisteného uvedeného objektívneho stavu, nedosahovalo intenzitu oprávnených pochybností o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní. Uvedené pochybenie sudcu posúdil prvostupňový disciplinárny senát potom správne.

Pokiaľ podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 385/2000 Z.z. v platnom znení disciplinárnym previnením je *zavinené nesplnenie* alebo *porušenie* povinností sudcu, a v konaní nebolo preukázané, že konanie sudcu opísané v predmetnom návrhu nadobudlo intenzitu disciplinárneho zavinenia a nie je preto ani závažným disciplinárnym previnením podľa odseku 2 písm. b/ uvedeného zákonného ustanovenia, správne disciplinárny senát prvého stupňa oslobodil sudcu spod návrhu na uloženie disciplinárneho potrestania.

Keďže odvolací disciplinárny senát nezistil žiadne pochybenie v konaní ani v rozhodnutí disciplinárneho senátu prvého stupňa o odvolaní navrhovateľa rozhodol tak, že ho podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. zamietol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.

V Bratislave dňa 9. októbra 2006

JUDr. Ján Bobor, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

